Ішов я раз узимку через ліс додому і вчув близько себе неприємне скреготання. Глипнувши в той бік, уздрів я на корчі (кущі) сорокопуду. Сиділа. Дуже мене здивувало, що взимку в наших лісах надибав я цього птаха. Сорокопуда приблизилася до пня, і моє здивування збільшилося, бо з дупла дерева почулося цвіркотіння гейби молодих пташенят. Розцікавлений виліз я на дерево і дивлюся: суха галуза, падаючи, зачепилася ключкою за той корч, над котрим дупло було, і закрила його, залишивши маленьку дірку. Відтрутив я ключку, і вилетіло з дупла троє молодих, але вже цілком дорослих сорокопудів і почали весело цвіркотіти та невміло літати.

Ще влітку струтила буря галузу, а вона, падаючи, закрила дупло, в котрім молоді пташки знаходилися. Спочатку, мабуть, обоє родичі годували писклят. Відтак самчик відлетів, а самчиха з великої любові до діточок лишилася, не відлетіла на зиму до теплих країв. З великою мукою шукала пильно серед зими за комахами — а їх в цей час дуже мало — для своїх малих. Звільнившись, не відлітали мої сорокопуди вже до теплих країв, а годувалися, як могли, і мешкали в дуплавім дереві далі. Одного ранку пусля великого морозу знайшов я всіх замерзлих у гнізді.